

Životopis

Pan František Šantrůček je učitelem na Základní umělecké škole v Chocni, vyučuje hru na pozoun, trubku, tubu, zobcovou flétnu a případně i bicí. Hudbě se věnuje celý svůj život, na tuto cestu jej nasměroval jeho otec.

Tatík, jak ho nazývá, byl legionářem v Rusku a do Československa se vrátil na parníku přes Tichý oceán. Po návratu se věnoval divadlu, byl vyhlášeným bavičem, v pozdním věku se oženil a jediný syn František se narodil ve Vysokém Mýtě v roce 1953. Bohužel, když bylo panu Šantrůčkovi 13 let, tatínek mu zemřel. Po smrti tatínka začal pan Šantrůček hrát na klavír. Maměnka, jak ji nazýval, byla milá a laskavá. Ale jakmile šlo o klavír, tak nepovolila a u klavíru občas brečel. Na základní škole v sedmé třídě ho oslovil pan učitel Holomek, zdali by nechtěl hrát na trombon, což rád přijal. Na trombon hraje dosud a doufá, že ho trombon bude provázet životem ještě dlouho. Studoval na konzervatoři v Kroměříži, kde hrál ve symfonickém orchestru na velký buben a na činely. V roce 1976, v době tuhé normalizace, vyjel s orchestrem do západního Berlína, vzpomíná, jak projížděli stanicemi metra, kde stáli vojáci se samopaly, a najednou jako by byli v jiném světě. Na mezinárodní soutěži se tehdy umístili na třetím místě a je na to dodnes velmi pyšný.

Po absolutoriu musel na vojnu, pokusil se dostat do AUSu, ale neúspěšně. Stal se místo toho členem posádkové hudby Příbram. Vzpomíná na natáčení v Plzni, nahrávali pro Rozhlas skladbu pro sólovou harmoniku v doprovodu dechového orchestru. Když měli volno, procházeli se po Plzni. „Ty dva roky našťestí utekly a byl jsem zpět u muziky.“ Nastoupil na Lidovou školu umění do Chocně, působí tam dosud. Začátek jeho působení nebyl nic extra, jak sám popisuje, dechové oddělení nebylo příliš rozvinuté a jako novic a dostal hudební nauku a klavír, dechovým nástrojům se mohl věnovat až později. Postupně učil tubu a někdy v půlce osmdesátých let dal do kupy první dechový orchestr. V roce 1980 nastoupil do Vysokomýtské dechovky, ocitl se tak ve vojenském městě plném sovětských vojáků. Mnohokrát slyšel nácviky jejich orchestru: „Nejvíce na tom byl slyšet buben. To bylo jak rány z děla.“

V roce 1983 se seznámil se svou budoucí ženou. Setkání se událo na koncertě, spojeném s prodejem bulharské keramiky jako doplňkem k vystoupením bulharských operních zpěváků. František Šantrůček tuto akci moderoval. Na posezení po koncertu se ocitl u stolu vedle své budoucí ženy a jsou spolu dosud.

Po pádu komunismu v roce 1989 hrál na Štědrý den na půlnoční mši a dodnes na to rád vzpomíná. Byla to prý kouzelná atmosféra, byť mělo vystoupení drobné nedostatky - hráli z okna zvonice, zvolili však akusticky nevhodné okno.

Vedle klasické dechovky hrál František Šantrůček v mnoha dixielandových kapelách, ve vlastních zájmových i žákovských, mnohé sám založil a v některých i zpívá. Hraje a vyučuje hudbu celý život a dnes již uvažuje, zdali by neměl přestat a někomu předat štafetu. Říká o tom: „Jednou to přijde a já chci být u toho. Protože bych nechtěl, aby to skončilo.“

A co by pan Šantrůček vzkázal budoucím generacím? Aby budoucí generace měla oči otevřené a nedala se obloudit. Aby se děti si rozšiřovaly obzory. Protože člověk, který má rozhled, se nedá obloudit a nedá se tak snadno svést na špatnou cestu.

